

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἐννακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νᾶναι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰούλιος, ὀγδὸν καὶ εἰκοστή,
ἀτμόςφαιρα τὰ μάλιστα ζεστή.

Χίλια τετρακόσα καὶ τριάντα,
νέα μᾶς ἀγγέλλονται συμβάντα.

**Φιλοσοφίας καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α

Φ.—Κι' ἂν σκεφθῆς καὶ ἂν υποθέσης, Περικλέτο μου
πῶς ὁ πόλεμος τελειώνει, [κωθῶνι,
καὶ ἂν τυχαίως τώρα γίνῃ
ἀπροσδόκητος εἰρήνη.

Κι' ἂν οἱ Πρῶσσοι κάτω ρίξουν
τᾶματά των, καὶ κηρύξουν
κήρυγμα χαρᾶς παντοῦ.

Κι' ἂν ὁ Κάϊζερ στενάξῃ
ἐκ βαθέων, καὶ φωνάξῃ:
ἤμαρτον, γαγνὶς ὅλντοῦ.

Κι' ἂν παμπόλλους καὶ ποικίλους
Χίνδεμπουργ ἀρηϊφίλους
τοὺς τσακώσουν, κοκκαλιάρῃ,
καὶ τοὺς στείλουν εἰς τὸν Ἄρη.

Κι' ἂν μετὰ σειρὰν τσοσούτων καταπληκτικῶν συμβάν-
γίν' εἰρήνη τέλος πάντων, [των

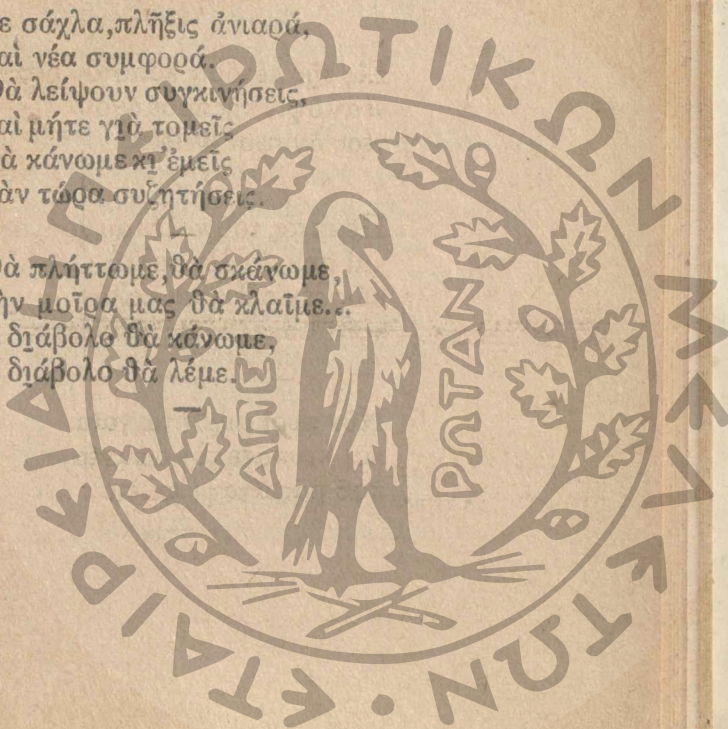
καὶ ἂν στήν τροχιὰν τὴν πρώτην
ἐπανέλθῃ κάθε σφαῖρα,
καὶ δὲν βλέψῃ καὶ ἔδω πέρα
ἐξημμένον πατριώτην.

Τότε καὶ σὺ θὰ κλαίῃ,
μαζὶ μου γοερῶς,
τότε καὶ σὺ θὰ λές:

Ἄς ξαναλθῇ, Θεέ μου,
ἐκεῖνος ὁ καιρὸς
τοῦ τρομεροῦ πολέμου.

Τότε δὴ τότε σάγλα, πλήξῃς ἀνιαρά,
καὶ νέα συμφορά.
Θὰ λείψουν συγκινήσεις,
καὶ μήτε γιὰ τομεῖς
θὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς
σὰν τώρα συζητήσεις.

Θὰ πλήττωμε, θὰ σκάνουμε,
τὴν μοῖρα μᾶς θὰ κλαίμε...
τί διάβολο θὰ κάνουμε,
τί διάβολο θὰ λέμε.

Φαντάσου νὰ μὴ βλέπης ἀπανταχοῦ τῆς γῆς
θεάματα σφαγῆς.
Φαντάσου, Περικλέτο, νὰ μὴν κυττᾷς σὰν τώρα
θηρία σαρκοβόρα...

Φαντάσου, βρέ, νὰ χάσκης σὰν γέρο κουνενές,
χωρὶς τὰ δρό σου μάτια
νὰ τέρπωνται σὲ τόσαις σάρκες ἀνθρωπιναῖς,
ποῦ γίνονται κομμάτια.

Φαντάσου, Περικλέτο, νὰ ζῇς ζωὴν εἰρήνης
μὲ τόσην ἀηδίαν,
καὶ δίχως εὐωδία
εὐώδους πτωμαίνης.

Τότε καὶ σὺ θὰ σπάσης τὴν ξύλινή σου κοῦτρα,
ὁποῦ δὲν ἔχει γνῶσι,
τότε μὲ τὴν εἰρήνη θὰ κατεβάσουν μοῦτρα
κι' ἐφοπλιστὰι καμπόσοι.

Β.

Π. — Ἀλήθεια λές, βρέ Φασουλῆ... φαντάζομαι κι'
τί συμφορὰ θὰ γίνη [ἐγὼ
μὲ τούτη τὴν εἰρήνη,
καὶ κλείνω πᾶ τὸ στόμα μου κι' ἀρχίζω νὰ σιγῶ.

Δὲν θὰ κυττᾷς σὰν σήμερα πολλῶν μυθώδεις πλού-
[τους,
κι' ὅπως ἐμεῖς ἐμάθαμε μὲ τοὺς πολέμους τούτους,
ποῦ δὲν' ἔμποροῦμε μὴ ἀ στιγμὴ σ' αὐτὰ μας νὰ καθί-
[σωμε,
θαρρῶ πῶς δύσκολα πολὺ θὰ ξανασυνειθίσουμε
σὲ μιᾶς ζωῆς εἰρηνικῆς μεγάλῃ σαχλαμάρα
χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι, χωρὶς καμμιὰ τρομάρα.

Μήτ' ἐπάνω, μήτε κάτω μυκωμένη τρικυμία,
μπύμπαις δὲν θὰ μᾶς ζαλίζουν,
Πρῶσοι δὲν θὰ τορπιλίζουν
πληγωμένους, νοσοκόμους, καὶ πλωτὰ νοσοκομεῖα.

Τότε πλέον δὲν θ' ἀκοῦς πῶς πετάχθηκε σ' τὸ κάρρο
κάθε διεθνὴς συνθήκη,
μήτε πῶς οἱ Μπολσεβίκοι
ξεμπερδέψανε τὸν Τσάρο.

Τότε πᾶ χωρὶς δελτία θὰ χαρταίνης, κακο-
[μοίρη,
ὅπως καὶ τὰ πρῶτα χρόνια,
καὶ δὲν θ' ἄχης πανηγύρι
ὅταν βροίσκης μακαρόνια.

Τότε ζάχαρη, καφές,
καὶ λογῆς λογῆς τροφαῖς,

τότε καθενὸς χρειώδους ὅπως ἄλλοτε πληθώρα,
καὶ παπούτσια δὲν θὰ κάνης μ' ἕκατὸ δραχμαῖς σὰν
[τώρα.

Τὰ προσδόκητα θὰ λείψουν καὶ τὰ τόσα ξαφνικά,
μήτε κάρβουνα θὰ πέρνης ἐβδομήντα τὴν ὀκτῶ.
Μήτε Βουλγαρομανεῖς θ' ἀπαντᾷς χρυσοκανθάρους,
ἀλλὰ μήτε μερिकाῖς
'Εμιγκρίναις παστρικάς
δὲν θὰ βδέπης νὰ ποθοῦν μὲ λαχτάρια τοὺς Βουλγά-
[ρους.

Τότε πᾶ κι' ὁ Φερδινάνδος δὲν θὰ φεύγῃ σὰν καὶ
[τώρα
μὲ τὰ δύο τὰ παιδιὰ του καὶ μὲ τὴν Ἐλεονώρα,
καὶ κανένας δὲν θὰ ξέρῃ τί μεγάλο μυστικὸ
σ' τὸ ταξίδι τοῦ Κοβούργου κρύβεται τὸ ξαφνικόν.

Τότε πᾶ κι' ὁ Ραδοσλάβωφ δὲν θὰ πέρνη, βρέ κη-
δρὸ καὶ τρεῖς δραχμαῖς τὴν χῆνα, [φῆνα,
καὶ πενήντα στοὺς Συμμάχους Γερμανοὺς θὰ τὴν
μ' ἐν ἀδελφικὸν φίλ. [πουλῇ

Τότε σάχλας ἐποχή,
μήτε μάχης ἰαχή.
μήτε μακελλεῖο πολέμου,
μήτε τόσα φονικά,
κι' ἕνας κι' ἄλλος ἀδελφὲ μου,
θὰ πεθαίνῃ φυσικά.

Γ.

Φ. — Τί βίος ἀνυπόφορος!... τροφίμων ἀφθονία,
κι' ἡ πρὶν μονοτονία,
καὶ κᾶτι μπακαλόγατοι θ' ἄχουν πολλὰ σεκλέτια,
ποῦ τρῶν καὶ πίνουν σήμερα σ' τὰ πέντε Βιλαέτια.

Τότε τὴν αἰσχροκέρδειαν κανεῖς δὲν θὰ σπουδάξῃ,
μήτε κανένας μ' ἕκατὸ χίλια θὰ θησαυρίξῃ,
κι' ὁ Γούναρης σ' τὴν Κορσική δὲν θὰ διασκεδάξῃ,
κι' ὁ Δάμπρος εἰς τὴν Σκόπελο δὲν θὰ παραθερίξῃ.

Τότε καὶ μόνος καὶ μ' ἐμᾶς
θὰ σιγῆς καὶ θὰ βλασημᾷς
ἀδιάφορα τὴν ἔδρα.

Ποῦ τῆς εἰρήνης τὰ γὰρ θὰ
ἐπόθησες, κολοκυθὰ,
καὶ τὰ φθονὰ τῆς δῶρα.

Καὶ τότε θὰ παρακαλῇ πᾶν πνεῦμα καταχθόνιον
δυνάμειος ἀγρίας
νὰ ξαναμῇ ἵστον Καίσαρ ἐκεῖνο τὸ δαμιόλιον
τῆς κοσμοκρατορίας,
κι' ἕνας καινούριος πόλεμος κι' ἄλλη καινούρια μπόρα
μὲ ποικιλία σ' τὴν ζωὴ νὰ δώσῃ σὰν καὶ τώρα.